

Si el Secretario General recibe la denuncia el 1° de julio o en fecha anterior de cualquier año, tal denuncia surtirá efecto el 1° de enero del año siguiente; y, si se recibe después del 1° de julio, surtirá efecto como si hubiera sido recibida el 1° de julio o en fecha anterior del año siguiente.

Artículo 10

El Secretario General de las Naciones Unidas notificará a todos los Miembros de las Naciones Unidas y a los Estados no miembros mencionados en los artículos 5 y 6, todas las firmas y aceptaciones recibidas con arreglo a estos artículos, y les comunicará todas las notificaciones recibidas con arreglo a los artículos 8 y 9.

Artículo 11

Conforme al Artículo 102 de la Carta de las Naciones Unidas, el presente Protocolo será registrado por el Secretario General de las Naciones Unidas en la fecha de su entrada en vigor.

En fe de lo cual los infrascritos, debidamente autorizados para ello, han firmado el presente Protocolo en nombre de sus respectivos Gobiernos.

Hecho en París, el día diecinueve de noviembre de mil novecientos cuarenta y ocho, en un solo ejemplar, que quedará depositado en los archivos de las Naciones Unidas y cuyas copias certificadas auténticas serán remitidas a todos los Miembros de las Naciones Unidas y a los Estados no miembros a que se refieren los artículos 5 y 6.

49

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 sierpnia 1951 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Protokołu z dnia 19 listopada 1948 r., umieszczającego pod kontrolą międzynarodową pewne środki odurzające nie objęte Konwencją z dnia 13 lipca 1931 r. o ograniczeniu fabrykacji i uregulowaniu podziału środków odurzających, zmienioną Protokołem, podpisanym w Lake Success dnia 11 grudnia 1946 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że dnia 6 sierpnia 1951 r. nastąpiło podpisanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej polskiego dokumentu ratyfikacyjnego Protokołu z dnia 19 listopada 1948 r., umieszczającego pod kontrolą międzynarodową pewne środki odurzające nie objęte Konwencją z dnia 13 lipca 1931 r. o ograniczeniu fabrykacji i uregulowaniu podziału środków odurzających, zmienioną Protokołem, podpisanym w Lake Success dnia 11 grudnia 1946 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące kraje stały się stronami powyższego Protokołu:

Afganistan dnia 19 listopada 1948 r.,
 Albania dnia 25 lipca 1949 r.,
 Arabia Saudyjska dnia 19 listopada 1948 r.,
 Australia (wraz ze wszystkimi terytoriami, za które Australia ponosi odpowiedzialność międzynarodową, włącznie z terytoriami powierniczymi Nowej Gwinei i Nauru) dnia 19 listopada 1948 r.,
 Austria dnia 17 maja 1950 r.,
 Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka dnia 19 listopada 1948 r.,
 Burma dnia 2 marca 1950 r.,
 Czechosłowacja dnia 17 stycznia 1950 r.,
 Dania (wraz z Grenlandią, za której stosunki międzynarodowe Dania jest odpowiedzialna) dnia 19 października 1949 r.,
 Egipt dnia 16 września 1949 r.,
 Etiopia dnia 5 maja 1949 r.,
 Francja dnia 11 stycznia 1949 r.,
 Departamenty Algerii dnia 15 września 1949 r.,
 Departamenty zamorskie (Gwadelupa, Guyana, Martynika, Reunion) dnia 15 września 1949 r.,
 Terytoria zamorskie (Francuska Afryka Zachodnia, Francuska Afryka Zwrotnikowa, Francuskie Somali, Madagaskar i przyległości, Wyspy Komorskie, Francuskie Posiadłości w Indiach, Nowa Kaledonia i przyległości, Francuskie Posiadłości w Oceanii, St. Pierre i Miquelon) dnia 15 września 1949 r.,
 Tun's i Maroko (strefa francuska) dnia 15 września 1949 r.,
 Terytoria powiernicze Togo i Kamerun pod francuskim powiernictwem dnia 15 września 1949 r.,
 Nowe Hebrydy (kondominium francusko-angielskie) dnia 15 września 1949 r.,
 Holandia dnia 26 września 1950 r.,
 Indie dnia 10 listopada 1950 r.,

Indonezja dnia 21 lutego 1951 r.,
 Jemen dnia 12 grudnia 1949 r.,
 Jugosławia dnia 10 czerwca 1949 r.,
 Kanada dnia 19 listopada 1948 r.,
 Liban dnia 19 listopada 1948 r.,
 Meksyk dnia 19 listopada 1948 r.,
 Monako dnia 19 listopada 1948 r.,
 Norwegia dnia 24 maja 1949 r.,
 Nowa Zelandia (wraz ze wszystkimi terytoriami, za które Nowa Zelandia ponosi odpowiedzialność międzynarodową, włącznie z terytorium powierniczym Zachodniej Samoa) dnia 19 listopada 1948 r.,
 Stany Zjednoczone Ameryki (wraz ze wszystkimi terytoriami, za których stosunki międzynarodowe Stany Zjednoczone są odpowiedzialne) dnia 11 sierpnia 1950 r.,
 Szwecja dnia 3 marca 1949 r.,
 Turcja dnia 14 lipca 1950 r.,
 Unia Południowo-Afrykańska dnia 8 grudnia 1948 r.,
 Włochy dnia 14 marca 1949 r.,
 Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii (wraz z następującymi terytoriami, za których stosunki międzynarodowe Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii jest odpowiedzialne:
 Aden, Bahames, Barbados, Basutoland, Protektorat Bechuanaland, Bermudy, Brytyjska Guyana, Brytyjski Honduras, Brunei, Cypr, Wyspy Falklandzkie i przyległości, Fidzi, Gambia, Gibraltar, Wyspy Gilbert i Ellice, Złote Wybrzeże, Hong Kong, Jamaika, Kenia, Wyspy Leeward—Antigua, Montserrat, St. Christopher i Nevis, Wyspy Dziewicze—Federacja Malajska, Malta, Mauritius, Nowa Funlandia, Nigeria, Północne Borneo, Północna Rodezja, Protektorat Nyasaland, Sarawak, Seychelles, Sierra Leone, Singapur, Protektorat Wysp Salomona, Protektorat Somali, Południowa Rodezja, Św. Helena, Tanganyika, Tonga, Trinidad, Protektorat Uganda, Wyspy Windward-Dominika, Grenada, St. Lucia, St. Vincent-Protektorat Zanzibar) dnia 19 listopada 1948 r.,
 Nowe Hebrydy (Kondominium angielsko-francuskie) dnia 27 lutego 1950 r.,
 Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich dnia 19 listopada 1948 r.
 Minister Spraw Zagranicznych: St. Skrzyszewski